

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. T. T.
 st. přísl. X
 bytem X
 zastoupený Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
 se sídlem nám 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023, č. j. OAM-971/ZA-ZA11-HA13-R2-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Žaloba

2. V žalobě žalobce v první řadě uvedl, že žalovaný nedodržel závazný právní názor, který Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 52/2022 – 39, a kterým zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 1. 2022, č. j. 32 Az 9/2020 – 28 a rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2020, č. j. OAM-971/ZA-Za11-HA13-2019. Nejvyšší správní soud konstatoval, že bylo úkolem krajského soudu i žalovaného, aby zhodnotili, zda již pouhé vycestování žalobce, nezasahuje nepřiměřeně do jeho rodinného a soukromého života, ale také do života nezletilé dcery. Tento závazný právní názor pak žalovaný obešel tím, že v dalším řízení konstatoval, že v případě žalobce je dána vylučující klauzule pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 15a zákona o azylu. Tím, co mu uložil Nejvyšší správní soud, se žalovaný vůbec nezabýval.
3. Žalovaný zároveň rozhodl jinak než v předchozím řízení, ačkoliv skutkové okolnosti se nijak nezměnily. Žalovaný postavil svůj závěr na tom, že žalobce byl v roce 2014 odsouzen za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami. V době rozhodování o žádosti, tedy v roce 2019 – 2020, žalobce již dokonce svůj trest odnětí svobody vykonal. S ohledem na to, že žalobce svůj trest již vykonal, se okolnosti změnil v jeho prospěch. Žalobci se navíc po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody změnil život také v tom, že sám každodenně pečuje o svou nezletilou dceru. Žalobce v současné době nepředstavuje nebezpečí pro zájmy ČR.
4. Žalobce pečuje o nezletilou dceru a je jediným rodičem, který o nezletilou pečuje, jelikož její matka odcestovala do Německa a o dceru nejeví skutečný zájem. Zároveň žalobce pomáhá i svojí matce, která na tom není zdravotně dobře. Vzhledem k uvedenému je jedinou možností žalobce, jak zůstat na území ČR, udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. I v případě, že žalovaný dospěl k tomu, že je třeba použít vylučovací klauzuli, byl povinen vzít v potaz nejlepší zájem dítěte. V případě vycestování žalobce i jeho dcery do Vietnamu by dceři byly zásadně narušeny vazby, které má vytvořeny v ČR. Pokud by vycestoval pouze žalobce, nebylo by v ČR nikoho, kdo by se o nezletilou mohl postarat a nahradit jeho otcovskou péčí a její pouto s otcem. I žalobce žije v ČR již dlouho a ve Vietnamu již nemá žádné vazby.
5. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul předchozí průběh řízení a žalobní námitky. Dále uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl a shromáždil k nim informace o situaci ve Vietnamu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Přijaté rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem případu a je odůvodněno.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve Vietnamu vyvíjel

činnost směřující k uplatnění základních práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl pronásledován. Žalovaný ani nedospěl k tomu, že by žalobce mohl ve Vietnamu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.

8. Doplnkovou ochranu žalovaný neudělil podle § 15a zákona o azylu, neboť žalobce byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě ze dne 6. 3. 2015, č. j. 3T 174/2014 – 1003 a rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 To 265/2015 – 1053 za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a dále byl žalobce odsouzen za sbíhající se zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 52 T 12/2013 – 4625, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Z výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce podmíněně propuštěn rozhodnutím Okresního soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2019, č. j. OPp 377/2019.
9. Dále žalovaný konstatoval, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani ve formě azylu, ani ve formě humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Otázku pobytu cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, je potřeba řešit podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Mezinárodní ochrana je institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, ale nikoliv před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. To v případě žalobce zjištěno nebylo.
10. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. S ohledem na uvedené proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

11. Krajský soud nařídil ve věci na den 19. 9. 2024 ústní jednání.
12. Zástupce žalobce odkázal na písemné vyhotovení žaloby. Zdůraznil, že žalovaný za stejných skutkových okolností v řízení zvolil opačný postup pro svoje rozhodnutí a použil vylučovací klauzuli. To má žalobce za obcházení závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Je třeba zvážit i to, že uplynula nějaká doba od jednání, pro které byla užita vylučovací klauzule. Na předním místě je i zájem dítěte žalobce. Dále zástupce žalobce odkázal na návrh na přerušení řízení do doby, než Soudní dvůr Evropské unie rozhodne o souladu výkladu doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022 – 48, s evropskými předpisy. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému rozhodnutí.
13. Žalovaný uvedl, že trvá na svém rozhodnutí a odkázal na něj a na vyjádření k podané žalobce. Má za to, že rozhodnutí je v souladu se zákonem. Náležitě odůvodnil, proč žalobci nenáleží mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem, zejména s přihlédnutím k tomu, že žalobce je vyňat z možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu.

14. Žalobce ani žalovaný nenavrhli k provedení žádné důkazy, soud proto dokazování neprováděl.
15. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Žalovaný uvedl, že trvá na svém rozhodnutí, žalobu považuje za nedůvodnou a z toho důvodu navrhuje soudu její plné zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
17. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“* S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
18. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
19. Námitky žalobce v prvé řadě směřovaly proti tomu, že žalovaný, ačkoliv v předchozím řízení neshledal důvody pro použití vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu, nyní i přes závazný právní názor Nejvyššího správního soudu konstatoval, že žalobce je z doplňkové ochrany vyloučen.
20. Krajský soud k tomu uvádí, že zákon nestanoví, v jakém pořadí má správní orgán postupovat v případě posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Pokud tedy v předchozím řízení žalovaný posuzoval podmínky pro udělení doplňkové ochrany tak, že nejdříve posoudil důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce ani jednu z podmínek pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje, nebyl již žádný důvod pro uplatnění vylučující klauzule podle § 15a zákona o

azyly, neboť výsledek by byl totožný – žalobci by nebyla doplňková ochrana udělena. To, že žalovaný v dalším řízení přistoupil nejprve k posouzení, zda není žalobce z doplňkové ochrany vyloučen, není vadou řízení a není ani porušením závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Výsledek řízení o žádosti žalobce by totiž byl i tak stejný – žalobci by doplňková ochrana nebyla udělena.

21. Tento závěr lze dovodit i z judikatury, viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, čj. 4 Azs 60/2007 – 119, č. 2174/2011 Sb. NSS, podle kterého *„[j]estliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona [...] o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“*
22. Pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kromě pozitivních podmínek zahrnujících reálné nebezpečí vážné újmy v některé ze zákonem stanovených podob ve spojení s nedostatkem ochrany ze strany státu také negativní podmínku zahrnující neexistenci důvodů pro vyloučení. Judikatura uznává, že je na žalovaném, aby se rozhodl, zda začne s posuzováním pozitivních podmínek a pokud dojde k závěru, že ty nejsou splněny, je nadbytečné zabývat se případnými důvody pro vyloučení. Může ale také postupovat opačně a začít nejprve zkoumat důvody pro vyloučení z doplňkové ochrany a pokud důvody pro vyloučení shledá, je opět nadbytečné zabývat se posuzováním pozitivních podmínek. Pokud tedy v prvním případě žalovaný posuzoval pouze pozitivní podmínky pro udělení doplňkové ochrany, zatímco po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu se nejdříve zaměřil na ty negativní, nepostupoval nezákonně. Podstatné je, že žalobce tak jako tak podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje, neboť důvody pro vyloučení byly dány (viz dále).
23. S tím dále souvisí otázka, zda žalovaný správně aplikoval vylučující klauzuli podle § 15a zákona o azylu na případ žalobce. Krajský soud je přitom toho názoru, že žalovaný postupoval při aplikaci vylučující klauzule v souladu se zákonem.
24. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.*
25. Výkladem pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval ve své judikatuře. V rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 – 28, č. 3546/2017 Sb. NSS, vyslovil, že *„[p]ojem „vážný zločin“ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“* V citovaném rozsudku vyšel Nejvyšší správní soud z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 9. 11. 2010 ve spojených věcech C-57/09 a C-101/09, *Spolková republika Německo proti B a D*, z něž plyne, že každý případ musí být posouzen ve světle známých konkrétních skutečností.

26. Při posuzování, zda je určité jednání „vážným zločinem“ ve smyslu § 15a zákona o azylu, je třeba posuzovat jak individuální, tak typový charakter předmětného jednání, přičemž pouze typové zhodnocení nepostačuje (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2016, č. j. 49 Az 71/2015 – 26, č. 3537/2017 Sb. NSS). Stejně tak je nerozhodná pouhá výše trestu (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 13. 9. 2018, C-369/17, *Shajin Ahmed*). Správní orgán musí posoudit individuální okolnosti případu, posoudit závažnost zločinu ve světle všech polehčujících a přitěžujících okolností a rovněž všech dalších relevantních subjektivních nebo objektivních okolností, ať již nastaly před činem nebo po něm, jak Nejvyšší správní soud připomněl v usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 – 28. *„Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlédnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal.“* (rozsudek NSS č. j. 6 Azs 309/2016 – 28). Přesto Nejvyšší správní soud zdůraznil, že tento výčet kritérií není pro správní orgán nijak závazný; kritéria musí reflektovat konkrétní specifika případu a uvedený výčet je pouze demonstrativní (tamtéž).
27. Z citované judikatury tedy plyne, že pro řádné posouzení, zda konkrétní trestná činnost spadá pod rozsah neurčitého právního pojmu „vážný zločin“, nepostačuje jen mechanické zhodnocení výše trestu nebo jeho kvalifikace jako zločinu či zvláště závažného zločinu podle trestního zákoníku. Takové zhodnocení by dostatečně nebralo v potaz jednak to, že jde o azylový, nikoli trestněprávní termín, a navíc jde o pojem, jenž není možné vyložit jen na základě vnitrostátního práva. Naopak je nutné posoudit i další specifické okolnosti konkrétního případu. Nelze tedy činit jednoduchý závěr, že pravomocné odsouzení za zvláště závažný zločin nutně povede k naplnění definice „vážného zločinu“ podle § 15a zákona o azylu.
28. V nyní projednávané věci z odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 To 265/2015 – 1053, vyplývá, že žalobce spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Za tuto trestnou činnost a sbíhající se zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, č. j. 52 T 12/2013 – 4625, byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Žalobci byl mj. dále uložen trest vyhoštění na dobu 8 let.
29. Krajský soud se pak ztotožňuje s hodnocením žalovaného v napadeném rozhodnutí, kde obecně akcentoval závažnost drogové kriminality. Co se týče zvláště závažného zločinu spáchaného žalobcem konstatoval, že se nepochybně jedná o zločin „vážný“ ve smyslu zákona o azylu, třebaže byl žalobci uložen trest v polovině zákonné sazby. Drogovou trestnou činnost, spáchanou žalobcem, vyhodnotil žalovaný s ohledem na okolnosti jako závažnou a společensky velmi škodlivou. Metamfetamin je řazen mezi tzv. tvrdé drogy a jeho užívání je spojeno s velmi vysokým rizikem vzniku závislosti a s poškozením zdraví či sociálního prostředí uživatele. Z trestních rozsudků je zjevné, že se žalobce trestné činnosti dopouštěl za účelem dosažení zisku, trestnou činnost páchal po delší dobu, ve

větším rozsahu, a navíc i opakovaně, za což mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, a dále i trest vyhoštění na dobu 8 let.

30. Na poli vylučujících klauzulí z důvodu spáchání vážného zločinu rovněž již existuje bohatá judikatura i přímo ve vztahu k drogové trestné činnosti. Ve vztahu k drogovým trestným činům se obecně považuje za dostatečné, pokud žalovaný poukáže na odsouzení za úmyslný trestný čin, spáchaný s úmyslem získat materiální prospěch a ve velkém rozsahu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 – 28, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020 – 33, ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 331/2020 – 19, ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020 – 29, ze dne 25. 5. 2021, č. j. 1 Azs 37/2021 – 38, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 140/2021 – 32). To trestná činnost spáchaná žalobcem splňuje.
31. Žalobce se sice dne 31. 10. 2022 osvědčil, co se týče uloženého souhrnného trestu odnětí svobody, avšak stále na něj nelze hledět jako na osobu netrestanou, jelikož to nastane až po zahlázení odsouzení. Uložený trest vyhoštění navíc žalobce dosud nevykonával.
32. Judikatura tedy požaduje, aby v případě aplikace § 15a zákona o azylu správní orgány přistoupily k individuálnímu posouzení každého jednotlivého případu. Krajský soud má přitom za to, že žalovaný v případě žalobce postupoval dostatečně individualizovaně a zhodnotil žalobcovu trestnou činnost ze všech stránek. Hodnocení žalovaného lze proto považovat za dostatečné.
33. V případě aplikace § 15a zákona o azylu pak zákon nevyžaduje, aby žalovaný přistoupil k posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, popř. do nejlepších zájmů jeho nezletilé dcery. Jediným kritériem je pouze posouzení závažnosti trestné činnosti, což žalovaný učinil.
34. Námitky žalobce směřující proti jeho vyloučení z doplňkové ochrany proto nejsou důvodné. Současné nejsou důvodné ani námitky vztahující se k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu rodinného života v ČR, jelikož za situace, kdy byl žalobce vyloučen z doplňkové ochrany podle § 15a zákona o azylu, nelze posuzovat, zda by v případě žalobce byl dán jakýkoliv důvod pro udělení doplňkové ochrany.
35. Krajský soud na závěr konstatuje, že nepřistoupil k přerušení soudního řízení z důvodu podané předběžné otázky z důvodu, že podaná předběžná otázka není ve vztahu k řízení relevantní. Nyní posuzovaná otázka se totiž týká toho, zda byly splněny podmínky pro vyloučení žalobce z doplňkové ochrany, předběžná otázka se však týkala otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

37. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. září 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce